

පොරා සාම්ඛ්‍යකාධිත නැගෙනහිර

კურატორული საქმიანობის როლი თანამდეროვე ხელოვნებაში

6060 ქოდობაზისი

„...იმისათვის, რათა
განვავითაროთ ახალი
ინფრასტრუქტურები ხელოვნების
სფეროში, მნიშვნელოვანია,
მოვიძიოთ ახალი საშუალებები,
გაგებდეთ მეტად მოქნილები,
უფრო სპონტანურები და ამრიგად
მივემსაღამოთ იმ ახალ
კულტურულ ვითარებას, რომლის
წინაშეც აღმოჩნდით. ის
საზოგადოებრივი სისტემა,
რომელსაც დიდი მუშევრები და
გავლენიანი ელოტური ფენებიც
ექვემდებარებიან, ძლიერ
ზღუდავს ხელოვნების
თავისუფლებას. ამიტომაც,
საჭიროა ახალი სტრუქტურების
განვითარება, ახალი "ნიშებისა" და
"თავისუფლალი სივრცეების"
შექმნა"...

პოუ ჰანრუ; "იფა" - უურნალი
კულტურათაშორისი
გაცვლისათვის; 2/2002

ვინ არის კურატორი და რა როლს ასრულებს იგი თანამედროვე ხელოვნებაში? კურატორის პროფესიის ჩამოყალიბება ბიენალეებს - თანამდეროვე ხელოვნების საერთაშორისო გამოფენებს უკავშირდება. მსოფლიოში უძველესი ვენეციის ბიენალე XIX საუკუნის მინურულიდან არსებობს. XX საუკუნის 50-60-იან წლებამდე იგი სრულიად არ ითვალისწინებდა კურატორულ საქმიანობას და, ძირითადად, ოფიციალურ, აკადემიურ სახელმწიფო ხელოვნებას წარმოადგენდა. ამ მხრივ, ხელოვნების სამყაროსთვის მნიშვნელოვანი შემოტრიალების პერიოდად 1955 წელი ითვლება, როდესაც გერმანიაში, ქალაქ კასელში დოკუმენტა დაარსდა. იგი იმთავითვე თანამედროვე ხელოვნების ახალი ტიპის გამოფენას წარმოადგენდა, რომელიც სამუზეუმო ექსპონატებისთვის განკუთხილი განკრიილებულ დარბაზებში კი არა, მუზეუმის ნანგრევში, ჯერ დაუმთავრებელ, დროებით საგამოფენოდ განკუთვნილ სათავსებში მოეწყო. ეს ინსცენირებული გამოფენა იყო, ხოლო დოკუმენტას დამარსებელი არნოლდ ბოდე არც ხელოვნების ისტორიკოსი გახდდათ და არც მუზეუმის თანამშრომელი. მიუხედავად ამისა, მან თავისი მოღვაწეობით საფუძველი ჩაუყარა იმას, რაც შემდგომში პროფესიად უნდა ქცეულიყო - კურატორულ საქმიანობას.

მოგვიანებით, 1970-იან წლებში "გამოფენის მომწყობის" - ანუ კურატორის პროფესია ინსტიტუციურად დამკიცდრდა და 1972 წელს, დოკუმენტა 5-ის დროს იგი უკვე

მოდის

ნიკო ნერგაძე

კარგის მაგალითებია: გიგა მიქაელერიძის "როგორც მე მინდა, სად არის"; სოსო თოლორაიას და მარიკა თხელიძის "ქვეყანა აირია"; სტეფანეს "ხელები" და ბუკა მანაგაძის "მენატრება ბაგშვილა". კარგი, ვთქვათ, ბუკაზე კიზუმრე - არ არის ამ სიმღერაში კარგი არაფერი, მაგრამ დანარჩენ სიმღერებს არ უნდა დავუკარგოთ დამსახურება, მხოლოდ იმის გამო, რომ ისინი ტელევიზიონით და რადიოთი დათო გომართელის ან ლელა წურწუმიას გვერდით გადის. რა თქმა უნდა, ეს სიმღერები მაღალ მხატვრულ ღირებულებებს ვერ აქმაყოფილებს, მაგრამ ეს არც არის მათი დანიშნულება. მათი დანიშნულებაა, წაგაცევოს ან გაგამხიარულოს, თან ისე, რომ სინდისმა არ შეგანუხოს, - ეს რა სურამელა შვილობას ვუსმენო. ამ ამონცანას კი ისინი მშვენივრად ასრულებენ. ჩემი აზრით, ლექს-სენიც ამავე, "კარგების" კაზილორაში ააოს.

ଓঁগুণোন্নাশি গ্রামিণ।
লুক্ষ্য-সেনিস অপূর্বমিস - "লুক্ষ্যস
অৱ প্রয়োগি", রেচেক্ষণিস নেৰিসাস শে-
মেক্ষল, মেলাৰাৰা লুক্ষ্য-সেন্ধী রো-
গোৱুপ রেক্ষেৰণ্য দ্বাৰা মেলানদ্বলা, ইমি-
ত্রুমি, রোম রেৰস, সেবে রোগোৱু-
রোক্ষ, শুভৰূ মালালো মৰতোৱেজ্বেৰি
আক্ষেস, দ্বাৰা আপসীস বাৰেৰস গ্রাম-
ৰেৰাত, রেৰিস, রোক্ষিস অন্ত জ্বাথীস
ইৱেক্ষিতেৰেৰেৰি গ্রেৰ ইকাদৰেৰেৰেৰি। মাগৰ-
আধ, লুক্ষ্য-সেনি অৱ প্ৰেক্ষেলি টু-
ড়াক্ষিয়া দ্বাৰা অৱ প্ৰেক্ষিনো, ইস শুভৰূ
শুল সমিক্ষিসন্তাৰেৰিস কাৰ্য্যেগোৱিনিস
মীনোগুৰুত্বৰেৰা।

ერთ-ერთ ყველაზე ელიტურ პროფესიას ნარმოადგენდა.

1950-იანი წლების შემდეგ ახალი ბიენალების დაარსება სხვა ქვეყნებშიც დაიწყეს - მათ შორის, ერთ-ერთი პირველია სან პაულოს ბიენალე. სან პაულოს ბიენალე, პირველ რიგში, იმით გახდა გამორჩეული, რომ პერიფერიაში, ლათინურ ამერიკაში დაფუძნდა და არა - ცენტრში, ცენტრალურ ევროპაში. ეს კი, თავის მხრივ, ახალ სივრცეებთან, ახალ ფასეულობებთან ზიარების საშუალებას აძლევდა ხელოვნების სამყაროს. XX საკუნის 70-იანი წლებიდან კი ახალი ტიპის ბიენალებს ჩაეყარა საფუძველი. ასეთი იყო, თუნდაც, სიდწის ბიენალე - ანუ "კურატორთა ბიენალე". შემდგომში ეს მოდელი ნიმუშად იქცა სტამბულის, ორჰანესბურგის, ბერლინის, ლიონის, შანქაის, ოკუპატაშა და სხვა თანამედროვე ბიენალებისა თუ საერთაშორისო გამოფენებისთვის.

დღეს თანამედროვე ხელოვნების სამყაროში კურატორს, შეიძლება ითქვას, იგივე მნიშვნელობა მიენიჭა, რაც ხელოვანს. კურატორები ეძებენ და არჩევენ ხელოვანებს მეტ-ნაცლებად მნიშვნელოვანი ადგილობრივი თუ საერთაშორისო გამოფენებისთვის. გარკვეული დროით ისინი განსაზღვრავენ ამათუ იმ მიმდინარეობის, ცალკეული პირისა და, შესაძლოა, მთელი რეგიონის ნარმატებასაც საერთაშო-

რისო სარბიელზე. თუ რამდენად გადამწყვეტია და პრესტიული თანამედროვე კურატორის ავტო-რიტეტი, ამაზე, თუნდაც, დანიელ ბირნბაუმის ცნობილი წერილის სა-თაურიც მიუთითებს - *Der kurator als Star* ("კურატორი, როგორც ვა-რსკვლავი").

საერთაშორისო მნიშვნელობის მქონე კურატორი ხელოვნების სა-მყაროში ცენტრალურ ფიგურად იქცა. მისი სტატუსი ხშირად ცნო-ბილი ხელოვანისას აღემატება. კუ-რატორებს ხშირად რეჟისორებს ადარებენ. ამავე დროს ნებისმი-ერს, მიუხედავად ცოდნისა და გა-მოცდილებისა, შევძლია კურატო-რობის "დაბრალება", განურჩევლ-ად იმისა, იქნება ის ხელოვნების ისტორიკოსი, გალერეის მფლობე-ლი, თავად ხელოვანი, თუ ხელოვ-ნების სარბიელზე სრულიად სხვა სფეროდან მოსული ადამიანი.

თანამედროვე ხელოვნების ბა-ზარი მუდამ ახალი ტერიტორიების ათვისებას მოითხოვს. კურატორი-სთვის ისევე, როგორც ხელოვანის-თვის "მობილურობა" წარმატების მისაღწევად მნიშვნელოვან ფაქტ-ორს წარმოადგენს. თანამედროვე ხელოვანიც და კურატორიც ხშირ-ად ხანგრძლივი დროით ტოვებს სამშობლოს, რათა უცხოეთში გა-ნავითაროს თავისი საჯმიანობა. ცხადია, ეს სავალდებულო სულაც არ არის. და რადგან თანამედროვე სამყროში ინფორმაციის გაცვლისა

და კომუნიკაციის პროცესი სულ უფრო მარტივდება, რაც გლობალიზაციის დადგებით გავლენად აღიქმება, კულტურათაშორისი გაცვლაც არ ხორციელდება მხოლოდ ერთი მიმართულებით. თუმცა, ბევრი ხელოვანი თვლის, რომ ამ პროცესში, შესაძლოა, საშიშროება შეუქმნას მისი საკუთარი კულტურისა და თვითმყოფადობის დაკარგვას. მსგავსი პრობლემები საქართველოსთვისაც უაღრესად აქტუალურია.

გასაგები მიზეზების გამო, მთლიანად აღმოსავლეთ ევროპასა და, ცხადია, საქართველოშიც კურატორულ საქმიანობას არ გააჩნია ტრადიცია და არ განვითრებულა იმ სახით, როგორც დასავლეთში.

კავკასიაში მოღვაწე კურატორებისთვის 2004 წლის 6-12 მაისს მაფ-მედია არტ ფერმაში ჩატარდება ვორკშოპი, ხოლო 14-16 მაისს თბილისის გორეთს ინსტიტუტი კურატორების საერთაშორისო სიმპოზიუმს უმასპინძლებს.

რას ნომრავს, იყო შუამავალი კულტურათაშორის დიალოგში? რას გულისხმობს კულტურათაშორისი გაცვლის ახალი ფორმების ძიება, ან კიდევ - კურატორული საქმიანობა გლობალიზაციის ეპოქაში? ამ და მრავალ სხვა საკითხს განიხილავენ შევიცარიელი, გერმანელი, ქართველი, სომეხი და აზერბაიჯანელი მონაწილეები სამდღიან სიმპოზიუმზე - "ძიება საზღვრების გარეშე".

30

30000

1151
- 969 - 100

როგორც "პაპსავიკი", ლექს-ნი ნიჭირი შემსრულებელია. ამთან, ეტყობა, რომ მან ბევრი იმ-შვა ალბომზე. მასში შემავალი 10 მდერიდან ბალასტი არც ერთი არის, თუმცა სამი აშკარად ჩა-უვარდება დანარჩენს. ათიდან ერთი არ არის ცუდი შედეგი არც სასავლური სტანდარტებით, სად-ო, ისევე როგორც საქართველო-ი, ხშირად უშვებენ დისკებს, რომ-ებშიც მხოლოდ ორი სიმღერაა რგი, დანარჩენი კი ისე, ადგილის საკუთრებად არის ჩასმული.

განსაკუთრებით კარგია "მოდი, ე" და "გაბედე". ერთსაც და მეო-ესაც აქვს ადვილად დასამახსოვ-ებელი, ამგდები მისამლერი, რო-ლიც ლრმად გებეჭდება თავში. ოდის ეგზომ მშვიდი რიდით / ენე-გია შენიშვნი დიდი / და "რაც იყო გუ-ნ, დარჩა გულში" დღეების გან-ვლობაში მქონდა აკიდებული და აკიდან მოსაშორებლად ტრეკის-

ის ახალი სიმღერის დიდი დოზით
მიღება დამჭირდა.
მელოდიურებია, აგრეთვე, "ვა-
პირებ", "დილამდე", "არ თქვა
უარი". ლექს-სენი ახერხებს, რომ
ალბომი ერთფეროვანი არ იყოს -
ყველა სიმღერას თავისი მელოდია
აქვს. ის ფაქტიც, რომ ლექს-სენი
ტექსტისაც და მუსიკასაც თვითონ
ნერს, ნამდვილად დასაფასებელია.
ალბომში მხოლოდ ერთი სიმღერა -
"ვაპირებ" არის რემიქსი, ისიც -
ნორმალურად გაკეთებული. ამის-
თვის ლექსო ქებას ნამდვილად იმ-
სახურებს.

ლექსოს ყველაზე დიდი მინუსი
ისაა, რომ, მართლაც, ლექსის სენი
აქვს და არა ნიჭი. მიუჟედავად იმი-
სა, რომ მრავალჯერ მოვისმინე
თითოეული სიმღერა, თან ტექსტში-
ც ვიჭყიტებოდი (კომპაქტდისკს
თან სიმღერების ტექსტებიც ახლ-
ავს), აზრი მაინც ვერაფერი გამო-
ვიტანე. თითქოს, ყველა სიტყვა

კალ-ცალკე მესმის, მაგრამ ერთ-მანეთთან დაკავშირება ძალიან ჭირს. აყრის და აყრის ლექსუსა რითმებს და შინაარსი სულ ფეხზე პკიდია. აი, მაგალითი - "დაინტერესონ უკვე ახალი ერა/ვერა და ვერა, ვერა, ვერ დამაჯერა/ამ ენამ, ენამ ვინგე თუ გაახარა/ჩემს გარდ ნეტავ, ეს იცოდი განა? - და, თითქოს, ეს საკარისად დამაბნეველი არ იყოს, აქედანვე აგრძელებს, - რომ მე ჩემი ანბანის ამბავით მოვედი/ და სწორედ აქ არის სამენო მომენტი".
ამ აბდაუბდას უკან შინაარსი მაინც კრთება ხოლმე. შინაარსი ყველა სიმღერას ერთი აქვს - ლექს-ს-სხნ ვიღაცის გაუმივა უნდა, გოგოს კი ძალიან დიდი შებმა სჭირდება. "შენდე"; "შენ ჩემი აკორდი ხარ ჩემთან გაგორდი"; "საოცარი ნეტარების დრო მოვიდა", - არნმუნებს ლექსო იმ ვიღაც გოგოს; "იყავი ნალდი, მოდდ დაგასვა დალი", - ეუბნება მას და ხელებს იფშვეტის. ამ რომანტიკის შემდევ (ვიკი, "მოდი, დაგასვა დალი" არაა დიდი რომანტიკა, მაგრამ ტექსტებში მრავალადაა მხარზე თავის დადება, ბაგები, ხუმრობა, შორს მოგზაურობა და მსგავსი ვარდები) ლექსო უცებ უხეშდება და ასეთ რამეს "თხრის" - "მითხარი, მითხარი აზრები საღი / ვიცი, რაც გინდა შენ, რომ გინდა/ შენ დღეს გინდა შენ და ყ... გინდა". კინაღამ სკამიდან გადმოვგარდი, პირველად რომ მოვისმინე.

რეპერ ლექს-ს-სენს, მაგრამ "პასა-ვიკი" ლექს-ს-სენისთვის ეს დიდი პრობლემა არაა - მთავარია, მელო-დია თავის ადგილას და რითმსაც არა უშაგვს. ეს უკვე საკმარისია, რომ ლექსო ქართული მუსიკალუ-რი სცენის წარმომადგენლოთა უმ-ეტესობაზე ორი თავით მაღლა იდ-გეს. ამიტომაც წერენ ბავშვები მის სახელს კედლებზე და არა - "სთეი-სის" ან ქუჩის ბიჭებისას. ამიტომ-აც, მის კონცერტზე სპორტის სა-სახლე საკვეთ იქნება. რაც მთავა-რია, დარწმუნებული ვარ, კარგად-აკი იმღერბს.

ବୋର୍ଡ୍ ପାଇସନ୍ ଏବଂ କାମିକାରୀପାଇସନ୍ ଲାଇସେନ୍ସ

କୌତୁଳ୍ୟାମା ଉପ ଦ୍ୱା କୌତୁଲ୍ୟାମା ଅପ

ბუნებრივია, არ გახლავთ საყოველთაოდ აღიარებული კანონი, რომელსაც ყველა ცალსახად ითვალისწინებს. ყველგან არსებობს კარგი და ცუდი რეკლამა, რომელთაგანაც ზოგი აკმაყოფილებს საერთო გემოვნების კრიტერიუმებს, ზოგი კი მხოლოდ დამკვეთის და მომხმარებლის. და რეკლამა, რომელიც შესაძლებელია სინამდვილეში კინოსთან იყოს მიახლოებული, ანუ რეკლამა, როგორც პატარა ფილმი,

რა ხდება საქართველოში? ჩვენთვის საინტერესოა ამ შემთხვევაში, რა სიტუაციაა ქართულ ტელე-ეთერში, სადაც მოხვედრილია ქართველი და ამავე ორიენტაციური რი კამიძინა.

ტრაგიკულია, შეგადაშიგ ისეთებიც არის, როგორიც მაგალითად საოჯახო ლოტოს რეკლამა. ახალგაზრდა მომხსინელი გოგონა, რომელიც ანაზილებს მოგებულ 100 ათას ლარს: - წავა სამოგზაუროდ ესპანეთში, იყიდის შესანიშნავ სახლს, იყიდის კარგ მანქანას, და ჯანდაბას მისი დიეტა. აი, ამ დიეტის არსი ვერ გავიგე, რა კავშირი აქვს 100 ათას ლართან? 1 სულ ვფიქრობ, ეს წინადადება ფანტაზიის უქონლობის გამო მოხვდა ამ მდარე ხარისხის რეკლამაში, თუ დიეტა, მართლაც, შემოსავლებთან არის დაკავშირებული. სათითაოდ ყოველი რეკლამის განხილვას ვერ მოვახერხებთ, ამიტომ ზოგადად შეგვიძლია შევაფასოთ ქართული ტელე-პროდუქცია. გარდა რამდენიმე უხარისხო რეკლამისა, რომელიც თავს, და არა რეკლამირებულ პროდუქციას, მხოლოდ საკუთარი უშინაარსობით, უფორმობით, გაუმართაობით და უნიჭო მსახიობებით დაგვამახსოვრებს, უკანასკნელ პერიოდში საერთო სურათი საშუალოა. ჩვენ ბევრი უხარისხო რეკლამა გვაქვს, ცოტა კარგი და, ძირითადად, უსახური, რომელიც არც ერთ კატეგორიას არ მიესადაგვება. მაგრამ, სამაგიეროდ, საქართველოში უცხოეთიდან შემოდის რეკლამები, რომელთა ფონზე ქართული რეკლამა შედევრებად გამოიყურება. ეჭვი მაქვს, რომ თურქულ პროდუქციასთან ერთად შემოსული რეკლამები - ძირითადად, ქალის ჰიგიენური საფენები, ტამპონები (ცისფერი სითხე, რომელიც ბავშვების მსგავსად უკვე მეც ძალიან მაინტერესებს, რა არის), ბავშვის საფენები, კბილის პასტა, ქერტლის საწინააღმდეგო შამპუნი, ოფლის სუნის საწინააღმდეგო დეზოდორი, ზედმეტი ბალნების მოსაცილებელი მოწყობილობა და ა.შ. ყოველი რეკლამა არა მხოლოდ გულისხმობს, არამედ დაბეჭითებით გვკარნახობს მოხმარების წესებს. გა

რედან შემოსული რეკლამებიდან უმეტესობას ზემოთ ჩამოთვლილი პროდუქცია ნარმოადგენს და საერთოდ, რეკლამებისთვის განკუთვნილი ტელე-ეთერი, ასეთი შთაბეჭდილება მრჩება, ძირითადად, ქართველი ადამიანის დასუფთავება-გასუფთავებისთვის არის განკუთვნილი. შესაძლოა, ჩვენ ეს გვჭირდებოდეს, მაგრამ ჩემი სურვილი იქნება, თუკი მომავალში ახალი პროდუქტის იმპორტის თუ ქართული ნარმოების რეკლამირებისას, ქართული ტელე-სივრცე უფრო პატარა ფილტებით, ანუ შემოქმედებასთან მიახლოებული რეკლამებით იყოს სავსე, ვიდრე მკაცრად და პირდაპირ ნაკარნახევი მარტივი ჰიგიენის დაცვის წესებით. მომავალში, ალბათ, როგორც ქართველი "რეკლამშიკები", ასევე ბიზნესმენები, რომელთაც უცხოური რეკლამა შემოქვეთ საქართველოში, მიხვდებიან, რომ ორიგინალური ამბავი უფრო დასამახსოვრებელია მომხმარებლისათვის, ვიდრე უხარისხო და უსახური გამოსახულება.

